

LBRIS

We know
books

Eugeniu Kroll

prin ninsori
jurnalul unui dependent

#bestseller

Chişinău • Bucureşti

2022

INTRODUCERE	5
Rădăcini – schițe din copilărie	10
Primul pas către coșmar	16
Primele Simptome	21
Bani ușori – scheme simple	27
Primii fulgi	33
Prima injecție – efectul albinuței	40
În sistem – heroina	52
La fundul sacului	71
Recuperarea: prima încercare	78
<i>Tripul German</i>	85
Vremuri instabile	103
În căutarea noilor căi – experimente ciudate	119
Să înecăm această barcă!	146
Întoarcerea Fiului Risipitor	170
O singură zi	182
CAPITULAREA	205
METAMORFOZA	219

IRDIS | We know Rădăcini – schițe din copilărie

Sunt un dependent înrăit și tovarășii mei pe interes îmi zic Kroll. Am hotărât să vă împărtășesc experiența mea, căci am avut norocul să fiu unul dintre acei înși care au reușit să înceteze consumul de droguri fiind încă în viață. Cred că dependența mea își trage rădăcinile încă din vremurile când eram un pici și furam bani de la părinți. Care era motivul că furam banii din casă? Sincer, habar n-am, însă știu cu siguranță că încă de mic căutam căi ușoare pentru a obține toate lucrurile pe care mi le doream. O altă versiune a dependenței mele ar fi că își trage rădăcinile din vremurile când stăteam zile în șir în fața televizorului și jucam PlayStation. Jocurile video erau un remediu perfect pentru a fugi de realitate și pentru a uita de toate grijile cotidiene. Sincer să fiu, îmi vine greu să găsesc un răspuns la toate astea, cu toate că aș putea da vina pe factorul genetic sau aș putea încerca să raționalizez lucrurile la nesfârșit. Copil fiind, eram mereu plictisit de așa-zișii oameni de rând, de modul lor „normal” de viață și de toate regulile ce mi le băgau pe gât, plus că mă învăluia o stare de repulsie atunci când cineva intervenea cu morală și cu așa-zise „lecții de viață”.

Oriunde m-aș fi aflat, mă simțeam un fel de intrus. Nu am avut niciodată un cerc de prieteni constant, de aia practic în orice anturaj mă simțeam mereu străin. Senzația că „poate nu-s de pe planeta aceasta” a determinat personalitatea mea să fie un pic mai retrasă, mai izolată și, totodată, mi-a dezvoltat neîncrederea în sine și în oameni. Cu toate că mereu aveam zâmbetul sculptat pe față, în adâncul sufletului eram trist și simțeam că nu sunt înțeles de către cei ce mă înconjoară și nici măcar de către propriii mei părinți. Îmi amintesc că încă din clasele primare îi priveam pe cei din jur cu o oarecare doză de dispreț și aveam tendința să mă dau în spectacol. Cred că nu voiam să par la fel de plictisitor ca majoritatea, și eram stăpânit continuu de o veșnică dorință de cunoaștere. Anume din acest motiv am ținut să tind mereu spre individualitate, să fac ceea ce nu făceau ceilalți.

Nu știu de unde mi se trage, dar încă de mic copil aveam nevoia de a fi aprobat de către cei din jur. Pentru orice acțiune simțeam necesitatea de a fi mângâiat pe cap sau de a fi criticat. Părinții mei spun că încă de la o vârstă fragedă am fost un copil problematic, care făcea totul cu exactitate inversă. Niciodată n-am urmărit scopul să fiu în centrul atenției, însă mereu mi-am dorit să fiu mai diferit decât ceilalți. Plus la astea, eu am fost genul de copil care își aștepta cu frică părinții de la adunările de la școală. Cred că aș putea la nesfârșit să dau vina pe factorul genetic sau pe anturaj, dar n-am absolut nicio idee de unde am moștenit un astfel de caracter veninos. Prefer să cred în teoria fatalismului.

Nu pot să zic că am o fire umanistă. În școală am studiat cu interes atât fizica și matematica, cât și literatura română și am păstrat aceeași pasiune înflăcărată pentru fiecare în parte. Din păcate, la capitolul biologie și chimie am dus-o foarte prost, cu toate că chimia am studiat-o îndeaproape după ce am absolvit liceul, într-un mod practic și individual, dar despre asta ceva mai târziu... Nu știu cine se face vinovat de toate astea. Eu, că nu găseam în mine suficientă acceptare ca să mă împac cu toate babornitele smintite ce pretindeau a fi mari matematicieni, sau faptul că prea des călătoream dintr-o școală în alta. Ideea e că eu mereu mă afundam în fiecare materie pe care o studiam și mă afundam până găseam și cel mai mic sau cel mai neînsemnat detaliu, care nu trebuia să-mi scape în niciun caz. Partea tristă în toate încercările mele de elev era că profesorii, fiind prea limitați, puneau mai mult accent pe aparențe decât pe idee în sine. Spre exemplu, puteam să scriu un eseu care li se părea foarte reușit, însă puteam fi criticat dur pentru faptul că n-am scrisul caligrafic și citeț. Cam la asta se rezumau metodele de examinare a inteligenței în gaura de unde vin. Asta era paradoxul sistemului de învățământ, care încerca cu atâta efort și eroism să facă oameni din noi.

Mai târziu, când am trecut în clasele mai mari, în timp ce colegii mei studiau materii în băncile școlii, eu preferam să pierd timpul undeva pe după școală. Aveam rezultate bune la unele discipline, dar, din păcate, aveam neplăceri mari din cauza nefrec-

URDIS | We know books

ventării orelor. Îmi amintesc foarte bine acel simț al vinovăției pe care îl purtam mereu cu mine. Mă simțeam vinovat că lipsesc de la ore, căci știam prea bine că, lipsind de la școală, refuzam să investesc în dezvoltarea mea, și pe lângă asta, aveam frică să nu aflu părinții. Nu prea voiam să-mi stric relațiile cu ei, mai ales că duceam o viață dublă – acasă eram un copil exemplu, iar la școală chiuleam da la lecții. Anume din această cauză cred că mult timp am fost genul de copil tulbure ca o băltoacă și foarte imprevizibil. Am fost un adolescent foarte dificil și unii profi ar putea confirma vorbele mele, căci mulți dintre ei nici în ruptul capului nu mă puteau aborda ca pe o personalitate. Am iubit mereu să complic situațiile. Mereu trebuia să am ceva separat sau tănuit de persoanele cu care aveam de a face. Sute de mii de ițe zăceau încurcate în capul meu.

Și de ce oare îmi era frică să fiu cine eram de fapt? Îmi venea foarte greu să mă accept așa cum eram, cu toate imperfecțiunile și straniețțile mele. Cred că din această cauză am început a îmbrăca primele măști. Sau adesea apelam la diverși idoli, personalități marcante sau alte personaje pe care le veneram. Eram gata să fiu oricine, doar să nu fiu eu. Habar n-am care o fi cauza că-mi era frică de eul meu autentic. Am avut nevoie de două decenii pentru a înțelege că ascund un fiu al universului sub toate straiiele alea false pe care le purtam. Îmi era frică să greșesc, îmi era frică, pe alocuri, să par stupid în materiile pe care nu le cunoșteam, îmi era foarte dificil să pot râde de mine în unele situații, să mă tratez cu puțin umor.

Nu știu care o fi motivul că eram un tip dificil, dar știu că asta îmi oferea un sentiment de nesiguranță. Mereu mi-a fost frică să deschid toate cărțile pe față. Probabil că vedeam câte un dușman ascuns în fiecare. De mic mentalitatea mea a fost virusată. Am fost învățat să nu am încredere în oameni. Cred că influența anturajului a jucat un rol semnificativ în denaturarea viziunii mele. Știți cum e de obicei, venim pe această lume asemeni unor îngeri inocenți, însă pe parcurs suntem atrași de dulcele nectar al răului. Am fost crescut într-o familie ordinară, unde niciodată n-am

dus lipsă de nimic și unde am primit o educație cât se poate de bună. Încă din primii ani de școală eram iubit de profesori pentru inteligența mea și respectat de colegi pentru ingeniozitatea mea. Sunt „omul-contradicție”, de aia sunt foarte schimbător la stări și la păreri.

De mic am îndrăgit muzica hip-hop. Aveam doar șapte ani când am văzut primul videoclip al lui Eminem la MTV, de la care am rămas mască, după care am început a fura de la tarabe primele mele casete audio și CD-uri cu diverși rapperi. Ca orice fan al muzicii hip-hop, umblam în țoale largi, aveam postere cu rapperi pe pereți și visam să scriu versuri. Rap-ul mi-a servit ca un remediu perfect; mai bine zis, ca un antidot sigur, pentru necesitatea mea de a evada din rutină. Între timp, creșteam într-o mică suburbie a capitalei, unde toți tinerii o rupeau pe hip-hop. Mulți dintre ei dansau breakdance, purtau haine cu trei mărimi mai mari și fumau marijuana. Ca orice adolescent, îmi doream să fiu la fel ca băieții ăia mari și șmecheri, care erau respectați pentru felul lor de a fi. Cred că unii își amintesc de începutul anilor 2000, când hip-hop-ul era în trend. Era destul de tare să fii b-boy sau graffer. Cred că am fost și eu atras grav de acest curent. Îmi părea foarte artistic modul de viață promovat de reprezentanții culturii hip-hop.

În rândurile ce urmează, o să încerc să fiu sincer cu mine și cu tine, cititorule. Această lucrare pe care o scriu nu e decât o introspecție din vremurile când sufeream de dependența activă. După cum ziceam mai sus, sunt un dependent, un fost drogat, care în momentul de față trece prin procesul de reabilitare. Am început a scrie acest jurnal în speranța că o să-mi pot depista propriile defecte de caracter, motivele și cauzele care m-au adus la consumul de substanțe. Eu nu pretind a fi un scriitor și nici măcar n-am experiență în scrierea prozei, însă am o dorință arzătoare de a-mi împărtăși experiența. Cine știe, poate că experiența mea tragică îți va fi de folos, amice, asemeni unei raze de lumină în tunelul sumbru al dependenței. Am în spate zece ani de narcomanie și dezastru. În acești zece ani, am văzut iadul și am simțit agonia, crezând, de fapt, că ăsta era raiul și adevăratul extaz.

LIBRIS | We know books

Cum am menționat mai sus, băieții care ascultau rap, fumau iarbă și dansau breakdance îmi păreau foarte tari și-mi doream să fiu la fel ca ei. Psihoterapeutul mi-a explicat acest fenomen, spunându-mi că am avut o conexiune foarte proastă cu taică-meu, și anume aceasta a fost cauza care mă făcea, undeva la nivel subconștient, să-l caut pe tata în amicitia unor băieți mai în vârstă decât mine. O bună parte din copilărie a fost alocată activităților sportive, însă sportul mă plictisea grav atunci când am dat de rap. Ca să fiu la fel ca băieții ce trăiau cu cultura hip-hop, îmi trebuia doar să comunic cu ei și să fiu la fel ca ei – evident, nu? Haine largi aveam, ceva figuri din breakdance imitam cu chiu cu vai, însă marijuana nu fumasem niciodată, de aia nu mă simțeam pe aceeași felie cu restul. Cred că din cauză că aveam un șir de complexe, frici și defecte de caracter care mă băgau în ceață. Multe dintre ele s-au format treptat, dar încă de la o vârstă fragedă, și nu prea aveam pe nimeni prin preajmă care să-mi explice cum stau lucrurile de fapt. Am început a fuma țigări în clasa a V-a și îmi amintesc că încă de atunci trăiam mereu cu frica să nu afle taică-meu. Cred că de atunci viața mea a căpătat acea dualitate toxică care m-a împins pe calea consumului. Aveam doar 12 ani și nu știam că urma să fac cel mai greșit pas din viața mea – mă refer la momentul în care am hotărât să trag primul fum de iarbă.

Practic toată adolescența am trăit-o fără mama. Ea a fost plecată peste hotare după resursele necesare pentru a putea depăși vremurile grele de atunci. Tatăl meu, la fel, încerca să inițieze o afacere, de aia nu prea avea timp să dețină controlul asupra acțiunilor mele. Eram un adolescent mai evoluat mintal decât restul, deoarece eram nevoit să-mi port grija și responsabilitatea singur, dar tot de aici se trage rădăcina răului – excesul de libertate. În timp ce colegii mei plecau acasă când se lăsa seara, eu abia ieșeam cu băieții cei șmecheri să hoinărim pe străzile orașului. Niciodată nu aș putea să-mi învinuiesc părinții pentru faptul că am ajuns să consum, deoarece aici e doar problema firii mele și cred că trebuie să-mi asum toate consecințele propriilor mele acțiuni, deși presupun că unii psihoterapeuți ar fi de o altă părere. E ușor să

dai vina pe alții – mai greu e să-ți asumi responsabilitatea pentru tot ce ți se petrece în viață și să găsești forțele necesare pentru a le aranja pe rafturi. Îmi iubesc părinții mai mult decât propria viață, căci fără ei aș fi fost demult la trei metri sub pământ sau, în cel mai bun caz, în vreun penitenciar. Le-am făcut foarte mult rău în ultimii mei ani de consum, întrucât mă găseau în supradoze prin casă, mă suportau atunci când eram spart și mă scoteau mereu din încurcăturile pe care le aveam cu oamenii legii. Când aveam nevoie de dezintoxicări, mama stătea alături, cu lacrimi în ochi, și mă privea cum zăceam în comă cu perfuzie... ce femeie cu caracter e maică-mea – abia acum ajung să realizez.

În fine, în următoarele capitole o să vă fac cunoștință cu viața unui dependent de droguri, de la primul fum până la prima injecție, de la prima senzație de euforie până la primul bad trip. Țin să precizez că scriu această carte în primul rând pentru mine, o scriu pentru a-mi analiza trecutul și pașii greșiți pe care i-am făcut. Nu urmăresc niciun scop comercial și nu o scriu pentru a o face pe moralistul, ci am început să scriu doar pentru a vedea mai clar ceea ce mi s-a întâmplat, căci unii înțelepți susțin că dacă îți storci durerea pe foaie, atunci ai toate șansele ca să nu te mai doară. Iar dacă cuiva îi vor prinde bine aceste rânduri, atunci pot să zic că nu mi-am trăit viața în zadar. Dacă măcar o persoană va înceta să consume droguri datorită acestei cărți, o să-i fiu cu adevărat recunoscător propriului meu destin. Țin să precizez că drogurile mi-au furat tot ce am avut mai scump pe lume – încrederea, onestitatea, pacea sufletească, prietenii, pasiunea, iar în schimb nu am primit decât tone de iluzii, timp prețios pierdut în van, chinuri groaznice și o degradare absolută a propriei mele personalități.

N.B. Din cauză că scriu acest roman chiar la începutul misiunii mele, pe alocuri pot avea tendința să romantizez unele perioade din timpul consumului; anume din acest motiv vreau să-mi rog cititorii să fie cât mai obiectivi față de acest jurnal și să nu uite că drogurile ruinează visuri și destine.

Primul pas către coșmar

Razele calde ale lui octombrie își făceau loc prin holul galeriei din liceu, iar în oraș era zi de sărbătoare. Cu această ocazie, ne-am adunat cu băieții din sector la o plimbare prin parcul Valea Trandafirilor. Celui mai șmecher dintre noi îi spunea „Barâga”. De ceva vreme îl tot băteam la cap că vreau și eu să gust dintr-un joint, la fel ca ceilalți băieți cu care o ardeam. Le-am propus băieților să-i cinstesc cu o ladă de bere dacă-mi dădeau și mie un fum. Țin să precizez că eram doar un pici, aveam vreo 12 ani, iar restul băieților erau deja la liceu. Și nu știu care era cauza că mă acceptau ca fiind unul dintre ei. Discutam și interacționam de parcă am fi fost de aceeași vârstă. Pe lângă asta, manifestau un respect aparte pentru faptul că păream mai matur decât erau ceilalți colegi de-ai mei. Așa cum hoinăream prin parc cu o geantă plină cu sticle de bere și vânăm un loc mai retras, pentru a nu ajunge la sectorul de poliție, Barâga mi-a dat de înțeles că avea o țigară marca Belomor plină cu marijuana.

– Maloi, să știi că a venit ziua aia în care vei înțelege ce înseamnă adevărata plăcere a vieții, mi-a spus Barâga pufăind poficios din țigară.

Eram prea mic pentru a-mi da seama că în ziua aia urma să o iau pe o cale greșită. Părinții mereu îmi spuneau că alcoolul și drogurile au proprietatea de a ruina destine, însă eu nu prea credeam în cele auzite, deoarece eram prea tânăr și prea sceptic. Eram prea rebel pentru a asculta sfaturile părintești și prea curios pentru a putea spune „nu”. La fel ca orice alt adolescent, îmi era specific să scuip pe sfaturile celor mai vârstnici și să fac exact viceversa. Am ajuns într-un colț de parc și îl văd pe Barâga cum scoate țigara aia imensă, o salivează bine, îi dă foc, mi-o transmite și-mi zice:

– Trage tare în tine și ține fumul în piept. Trage doar un fum, că de la două e posibil să ai supradoză.

– Piciule, ai grijă! Materialul ăsta e periculos, e adus din Afganistan, a spus cineva dintre băieți.

Am tras un fum sănătos, am transmis pe cerc și când am expirat fumul, am început să tușesc ca un astmatic. Băieții au început să râdă de mine. Probabil că le părea amuzant cum piciul pufăia sărguincios din primul său joint. Mare comedie, m-am gândit eu în timp ce scuipam saliva aia amară. Credeam că efectul trebuie să vină imediat, de aia, când aceștia transmiteau deja al doilea cerc, i-am rugat să-mi mai dea un fum, deoarece nu simțeam nimic.

– Stai, frățioare, ai puțină răbdare! Efectul acestor plante vine încet, dar sigur. N-ai tu nicio grijă, așteaptă.

Barâga la fel mi-a zis să mai aștept vreo cinci minute.

– Crede-mă, amice, că un fum e suficient. Dar în caz că tot insiști, atunci ține-l și pe al doilea.

– Păi doar voiam să zic că nu simt nimic... cred că am tras puțin.

– Nicio problemă, mi-a zis Barâga cu un zâmbet de șmecher, poți să mai iei unul, hai, trage!

Am luat jointu' și am mai tras din el cât puteam de tare, apoi iarăși am tușit de mi-au sărit ochii din orbite și am transmis mai departe. În toată afacerea asta mă fascina mai mult procesul sau, mai bine spus, modul în care fumam. Aveam senzația că particip la un ritual despre care știam doar noi, ăia prezenți. Și trebuie să recunosc că chestia aia mă făcea să mă simt mai special, îmi umfla la greu orgoliul meu de puștan. Mă străduiam să fiu atent la detaliile și să respect toate instrucțiunile.

Băieții simțeau deja primele efecte. Le citeam stările pe mimicile lor vesele și în ochii lor roșii. Hohoteau între ei și făceau aluzie la faptul că cuiva dintre toți cei prezenți urma să-i fie prea bine... M-am prins la cine se refereau, însă eu nu simțeam nimic. Doar acel gust amar și scârbos îl mai simțeam pe cerul gurii. Îmi amintesc că după ce am tras al doilea fum, am aprins o țigară și am început a discuta cu toți cei prezenți.

– Cred că ar fi bine să schimbăm această locație, am propus eu pe un ton alarmat.